

Geestelijk verzorger politie Fryslan, MA

‘Wij herdenken, dus wij bestaan’
deze woorden gaan over vandaag.
‘Wij herdenken, dus wij bestaan’
deze woorden gaan over deze plek, dit monument.
‘Wij herdenken, dus wij bestaan’
veelzeggende woorden die spreken over u,
over ons,
over de 159 politiemensen die hier met naam genoemd staan.
Over mannen en vrouwen die tijdens het werk omkwamen
door geweld of door een noodlottig ongeval.
Voor Lucas Kuijten, nu één van hen,
onthulden we dit voorjaar in Oudewater een gedenksteen.
Op de plek waar hij verongelukte staat het geschreven:
“Onderweg om een ander hulp te bieden, liet hij zelf het leven.”

Op deze dag komen we van heinde en verre op deze heilige plaats bijeen
om gezamenlijk langs de namen te gaan en onze doden te gedenken.
Om de verbondenheid met hen en met elkaar te ervaren.

‘Wij herdenken, dus wij bestaan’.

Met velen van u ging ik de afgelopen jaren in gesprek.
Ontmoetingen die mij raakten.
Ik herinner mij nog levendig het eerste huisbezoek
in aanloop naar de opening van de Tuin van Bezinning.
Ik bezocht de weduwe van een doodgeschoten politieman.
Ze had zich grondig op mijn komst voorbereid.
Het album met zwart-wit foto's van de uitvaart
en de krantenknipsels met berichtgeving omtrent het gewelddadig overlijden van haar man
had ze klaargelegd.

“In koelen bloede doodgeschoten”
kopte één van de kranten op de voorpagina.
Er waren inmiddels tientallen jaren verstreken sinds haar man in het harnas stierf.
Niettemin was haar vreugde en haar dankbaarheid
om de komst van een nationaal herdenkingsmonument groot.
“Eindelijk”, reageerde ze, zichtbaar geroerd.
Eén van haar dochters zei vorig jaar:
“Toen in 2006 het nationale monument in Warnsveld gerealiseerd werd,
was dat voor moeder en voor ons kinderen heel speciaal.
Er is nu een plek waar vader
in de juiste context met naam genoemd wordt.”

U, familie en collega's, vertelden mij uw levensverhaal.
U sprak over de plotselinge, wrede dood
die onverwacht het leven drastisch veranderde.

De dood van een collega tijdens de dienst
brengt in het korps een schok teweeg.
Verslagenheid, onmacht, verdriet en boosheid
dienen zich in alle hevigheid aan.
In Noord-Oost Gelderland en Utrecht
hebben we dat het afgelopen jaar aan den lijve ondervonden.
We gaan toegewijd en met overgave aan de slag
als de familie instemt met een uitvaart met korpseer.
Eén van de collega's zei:
"Het was een heel intensieve periode.
Er waren veel emoties
en het was heel goed dat we toen wat konden doen."
Een waardig, onvergetelijk afscheid geven we vorm.
Een motorescorte, een erehaag,
we dragen, we zwijgen, we spreken en we luisteren,
we omarmen, we steunen en we brengen een laatste groet.
Heel Politie Nederland leeft mee.

Als ik u, familie en collega's, vraag wat de Tuin van Bezinning voor u betekent
spreekt u over erkenning en waardering,
over respect en trots.
Over herinneren en samen eren.
Over niet vergeten.
Over ontmoeting, steun en kracht.
Over saamhorigheid en verbondenheid,
over politiefamilie.

Vandaag onderbreken we de gang van alledag
om gezamenlijk 159 mensen te herinneren
die ons lief zijn.
Die wij dankbaar zijn.
We vormen een keten van verbondenheid
en koesteren de Holy Ground.
Een wonderschone plek die de zintuigen streelt en ons hart beroert.
Eenmaal per jaar is de stilte hier
tot de hemel toe van hen vervuld.

'Wij herdenken, dus wij bestaan'.